

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/8/2014
Identifikačné číslo spisu:	9513100115
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9513100115.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obžalovaného A. Q. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a iné na verejnom zasadnutí konanom 23. októbra 2014 o odvolaní obžalovaného A. Q. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 10. apríla 2014, sp. zn. PK-1T/18/2013, rozhodol

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. Q. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku na hlavnom pojednávaní v Pezinku konanom 10. apríla 2014 vyhlásil rozsudok, sp. zn. PK-1T/18/2013, ktorým obžalovaného A. Q. uznal za vinného v bode 1/ zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák., v bode 2/ z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. c/ Tr. zák. a na § 141 písm. a/ Tr. zák. a v bode 3/ z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 141 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

v bode 1/

A. Q. bol minimálne od roku 2008 členom zločineckej skupiny vystupujúcej pod názvom „Sýkorovci“, ktorá ako zločinecká skupina pôsobí od roku 1999 najmä v Bratislave a západnej časti územia Slovenskej republiky a ktorá existuje s cieľom získania najmä finančných a iných výhod páchaním rôznej najmä násilnej a majetkovej trestnej činnosti a jej príslušníci sú zoskupení v jednotlivých úrovniach a stupňoch riadenia a organizácie vo vzťahoch nadriadenosti a podriadenosti, dlhodobo koordinovane páchajú zločiny, pričom členovia vo vyššom stupni hierarchie skupiny zadávajú členom z nižších stupňov hierarchie pokyny k páchaniu trestných činov, určujú spôsoby ich vykonania, vydávajú súhlasy s páchaním konkrétnych trestných činov, od nižšie postavených členov skupiny preberajú nezákonne získané finančné prostriedky, s časťou ktorých financujú činnosť a niektorých členov zločineckej skupiny, pričom A. Q. bol v strednej úrovni hierarchie v štruktúre časti skupiny pôsobiacej najmä v Bratislave, kde dával pokyny a koordinoval nižšie postavených členov skupiny C. D., N. F., D. R. a bol

podriadeným C. R. a R. L. alias Kýbel, ktorý riadil celú zločineckú skupinu z najvyššej úrovne hierarchie, pričom A. Q. spáchal ako člen zločineckej skupiny obzvlášť závažné zločiny uvedené v bodoch č. 2 a č. 3,

v bode 2/

A. Q. v presne nezistený deň vo februári roku 2011 v Bratislave na Sklenárovej ulici vyhľadal Y. D., matku C. D., voči ktorému bolo v tom čase vedené väzobné trestné stíhanie za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a iné obzvlášť závažné zločiny spáchané zločineckou skupinou označovanou „Sýkorovci“ a v čase, keď Y. D. prechádzala okolo motorového vozidla, v ktorom sedel spolu s ďalšími nezistenými osobami, na ňu začal kričať, aby jej syn držal hubu a vyhrážal sa, že ak sa tak nestane, ona zle dopadne,

v bode 3/

A. Q. a C. D. v presne nezistený deň začiatkom decembra roku XXXX v reštaurácii Chillout v Bratislave na Bajkalskej ulici s úmyslom obohatiť sa o finančnú hotovosť 8.000,-€ od poškodeného G. R., tohto uviedli do omylu, že za predmetnú sumu mu zariadia vrátenie jeho vozidla Audi Q7, evidenčné číslo: I.-XXXV., ktoré bolo odcudzené dňa 30.11.2009 a predstierali, že to vedú zabezpečiť, v ten istý deň sa A. Q. a C. D. stretli v priestoroch objektu Fiat v Bratislave, na Mlynských Luhoch 12, s nadriadeným členom zločineckej skupiny R.L. alias Kýbel, ktorý súhlasil s vykonaním trestného činu a zároveň určil, aby od poškodeného získali finančné prostriedky a aby sa s poškodeným dohodli na inom mieste mimo Bratislavy k prevzatíu vozidla, kde by poškodenému neodovzdali vozidlo pre nespĺnenie nejakej fiktívnej podmienky a peniaze si ponechajú a rozdelia a následne na to sa prostredníctvom osoby U. Q. dohodli, že poškodený G. R. im odovzdá finančnú hotovosť v areáli obchodného centra Polus City Center v Bratislave, na Vajnorskej ulici č. 100 a vozidlo si potom prevezme pri obchodnom centre Mlyny v Nitre a takto v presne nezistenom čase C. D. a A. Q. v areáli obchodného centra Polus City Center prevzali hotovosť vo výške 8.000,-€ od osoby U. Q., ktorému túto hotovosť odovzdal poškodený G. R. pre vyššie uvedený účel a túto hotovosť si A. Q., C. D. a R. L., alias Kýbel rozdelili a spôsobili tak na majetku poškodeného G. R. škodu vo výške 8.000,-€.

Za to ho podľa § 189 ods. 4 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. a s poukazom na § 37 písm. h/ Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) rokov, pričom na výkon trestu odňatia slobody ho zaradil podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Ďalej mu podľa § 58 ods. 3 Tr. zák. uložil trest prepadnutia majetku:

- nehnuteľností vedených Geodetickým a kartografickým ústavom, oddelenie katastra nehnuteľností, okres Bratislava II, katastrálne územie A., na liste vlastníctva č. XXXX, pod poradovým číslom spoluvlastníka 221 v podiele 1/1, byt č. X na ulici L. 7, v bytovom dome súpisného čísla XXXX., číslo vchodu X, prízemie, v podiele 58/13233 podiel na zastavaných plochách a nádvoriach, parcelné číslo XXX/X. vo výmere 352m², parcelné číslo XXX/X o výmere 344 m², parcelné číslo XXX/X vo výmere 344m², parcelné číslo XXX/X vo výmere 344m², parcelné číslo XXX/X vo výmere 344m², parcelné číslo XXX/X vo výmere 344m², parcelné číslo XXX/X vo výmere 344m², ako aj v podiele 58/13233 podiel na spoločných priestoroch bytového domu súpisného čísla XXXX, na parcelných číslach XXXXX/X, XXXXX/X, XXXXX/X, XXXXX/X, XXXXX/X, XXXXX/X, XXXXX/X, XXXXX/X,

- nehnuteľností vedených Geodetickým a kartografickým ústavom, oddelenie katastra nehnuteľností, okres Bratislava II, katastrálne územie A., na liste vlastníctva č. XXXX, pod poradovým číslom spoluvlastníka 115 v podiele 1/1, byt č. 13 na ulici G., v bytovom dome súpisného čísla 142, orientačného čísla 21, číslo vchodu 21, poschodie 4, v podiele 4501/696619 podiel na zastavaných plochách a nádvoriach, parcelné číslo 638/6 vo výmere 307m², parcelné číslo 638/33 vo výmere 307m², parcelné číslo 638/34 vo výmere 304m², parcelné číslo 638/35 vo výmere 326m², ako aj v podiele 4501/696619 podiel na spoločných priestoroch bytového domu súpisného čísla 142, na

parcelných číslach 15638/35, 15638/34, 15638/6, 15638/33,

- nehnuteľností vedených Geodetickým a kartografickým ústavom, oddelenie katastra nehnuteľností, okres Bratislava II, katastrálne územie A., na liste vlastníctva č. XXXX, pod poradovým číslom spoluvlastníka XXX v podiele 1/2, nebytový priestor na ulici H. T., v bytovom dome súpisného čísla XXX, orientačného čísla XX, číslo vchodu XX., poschodie 1, v podiele 29928/492072 podiel na zastavaných plochách a nádvoriach, parcelné číslo XXX/X vo výmere 897m², ako aj v podiele 29928/492072 podiel na spoločných priestoroch bytového domu súpisného čísla XXX, na parcelných číslach XXXX/X,

- osobného motorového vozidla značky Porsche Cayenne, EVČ: R. XXX M., VIN: X

- osobného motorového vozidla značky Volkswagen Golf, EVČ: R. XXX K., VIN: X

- sumy 20.229,64 € vedených na účte číslo XXXXXXXXXXXX v F. banke, a.s.,

- mobilného telefónu značky Nokia 1616-2, čierno-tmavomodrý, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, SIM karta T-Mobile č. XXXXXXXXXXXXXXXX s batériou,

- mobilného telefónu značky Nokia 8800e-1, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, zlatý kovový obal, SIM karta T-Mobile č. XXXXXXXXXXXXXXXX s batériou,

- mobilného telefónu značky Nokia 6700c-1, IMEI: XXXXXX/XX/XXXXXX/X, SIM karta T-Mobile č. XXXXXXXXXXXXXXXX-XB s batériou,

- mobilného telefónu značky Nokia 7250i, IMEI: XXXXXX/XX/XXXXXX/X, SIM karta T-Mobile Easy č. XXXXXXXXXXXXXXXX-XB s batériou,

- SIM karty Orange č. XXXXXXXXXXXXB,

- SIM karty Easy Eurotel č. XXXXXXXXXXXXX-X.

Podľa § 59 ods. 2 Tr. zák. vlastníkom prepadnutého majetku sa stal štát.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. mu súd uložil ochranný dohľad na dobu 3 (tri) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému A. Q. uložil povinnosť nahradiť poškodenému G. R., nar. XX. E. XXXX v R., trvale bytom R. XX, H. S. škodu vo výške 7.000,- €.

Obžalovaný A. Q. ihneď po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní konanom 10. apríla 2014 podal odvolanie proti všetkým jeho výrokom.

V odvolaní odôvodnenom prostredníctvom svojho obhajcu argumentoval tým, že:

a) bolo porušené jeho ústavné právo na prejednanie veci zákonným sudcom v zmysle článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keďže Súdna rada Slovenskej republiky doposiaľ nerozhodla o pridelení a preložení sudcov na novo zriadený súdny orgán, a to Špecializovaný trestný súd, pričom podľa článku 141a ods. 4 písm. b/ Ústavy Slovenskej republiky patrí práve do pôsobnosti Súdnej rady Slovenskej republiky rozhodovať o pridelení a preložení sudcov;

b) trestné stíhanie pre skutok pod bodom 1/ považoval za neprípustné pre prekážku „res iudicata“, keďže skoršie trestné stíhanie pre ten istý skutok bolo právoplatne zastavené, pričom v tejto súvislosti poukázal na uznesenie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo 4. decembra 2013, sp. zn. VII/1 Gv 99/12, ktorým bolo proti jeho osobe zastavené trestné stíhanie pre

trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, keďže bolo nepochybným, že sa nestal skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie - v prílohe predložil kópiu tohto uznesenia;

c) obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku považoval za arbitrárny, pretože Špecializovaný trestný súd nedal špecifickú odpoveď práve na tie jeho argumenty prednesené v rámci obhajobnej argumentácie, ktoré považoval za rozhodujúce pre rozhodnutie o jeho vine, čo vyhodnotil ako porušenie ústavného princípu zákazu ľubovôle v rozhodovaní, zvlášť keď Špecializovaný trestný súd pri svojom rozhodovaní jednostranne vyhodnotil dôkazy (navyše obsahujúce neodstránené rozpory) v jeho neprospech a súčasne vôbec nezohľadnil dokázané skutočnosti svedčiacie v jeho prospech;

d) vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by bol členom zločineckej skupiny „Sýkorovci“, že by ju založil alebo bol pre ňu činný, pričom v tomto smere poukázal na skutočnosť, že najvyššie postavení členovia skupiny (odsúdení C. R. a M. R.) napriek tomu, že s orgánmi činnými v trestnom konaní spolupracovali alebo sa k trestnej činnosti priznávali, ho za člena tejto zločineckej skupiny neoznačili, ale usvedčovali ho len jeho údajní podriaďení alebo nižšie postavení členovia skupiny, ktorí mali štatút tzv. spolupracujúcich obvinených, za čo všetci z nich boli následne aj odmenení trestom odňatia slobody s podstatne nižšou výmerou,

- vo výpovediach tzv. spolupracujúcich obvinených existoval celý rad rozporov týkajúcich sa otázky jeho údajných nadriadených, v otázke jeho údajných podriaďených, ako aj v otázke jeho údajnej participácie na trestnej činnosti skupiny;

e) vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ namietal, že bol uznaný za vinného výlučne na základe výpovede jedinej svedkyne, a to poškodenej Y. D., ktorá ho na mieste činu ani nevidela, pričom tento dôkaz nebol podopretý žiadnym priamym či nepriamym dôkazom,

- navyše vo svedeckých výpovediach týkajúcich sa otázky oznámenia skutku, v otázke jeho návštev poškodenej a rovnako tak v otázke kontaktovania obhajcu spoluobvineného C. D. existovalo množstvo rozporov,

- rovnako tak nebol zistený ani motív jeho konania ako fakultatívna zložka subjektívnej stránky,

- celý skutok ako aj rozhodnutie súdu vychádzalo z domnienky poškodenej Y. D., že spoznala jeho hlas, pričom táto jej domnienka nebola podopretá žiadnym iným dôkazom,

- nevedelo sa žiadne dokazovanie k otázke, že tohto skutku sa dopustil ako člen zločineckej skupiny a táto okolnosť vyjadrená použitou právnou kvalifikáciou nebola teda ani preukázaná;

f) vo vzťahu ku skutku pod bodom 3/ rovnako poukázal na skutočnosť, že z predmetného skutku bol uznaný za vinného na základe svedeckých výpovedí, ktoré boli vo vzájomnom rozpore v podstatných otázkach, ktoré sa týkali osôb nachádzajúcich sa v rozhodnom čase v reštaurácii Chillout, kto viedol komunikáciu a kto určil sumu peňazí, ako i v otázke vrátenia peňazí poškodenému,

- ani v tomto prípade sa nevedelo žiadne dokazovanie k otázke, že tohto skutku sa dopustil ako člen zločineckej skupiny a táto okolnosť vyjadrená použitou právnou kvalifikáciou nebola teda ani preukázaná,

- z vykonaného dokazovania nevyplýval záver, že by participoval na tomto podvode, alebo by mal z neho zisk, keďže výpovede jednotlivých svedkov, na základe ktorých ho Špecializovaný trestný súd uznal za vinného, vyzneli v ich súhrne nejednoznačne a nepresvedčivo, a teda konajúci súd mal použiť zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného);

g) Špecializovaný trestný súd nevykonával, resp. odmietol vykonať dôkazy nevyhnutné pre rozhodnutie v

predmetnej veci, a to dôkazy, ktoré navrhol na hlavnom pojednávaní konanom 18. februára 2014 podrobne špecifikovaných v odôvodnení podaného odvolania.

Z týchto dôvodov sa obžalovaný A. Q. podaným odvolaním domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 320 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ a trestné stíhanie proti jeho osobe zastavil s poukazom na § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. por. a vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 2/ a 3/ podľa § 321 ods.1 písm. b/, c/, d/ Tr. por. rovnako napadnutý rozsudok zrušil a postupujúc podľa § 322 ods. 3 Tr. por. ho spod obžaloby oslobodil, alternatívne, aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 317 ods.1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podala procesná strana na to oprávnená, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla a urobila tak v lehote ustanovenej v zákone, pričom odvolanie obžalovaného A. Q. nie je dôvodné.

Treba hneď úvodom uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených obzvlášť závažných zločinov a zločinov je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetné skutky stali spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, že ich spáchal obžalovaný A. Q. a že z jeho konania nastali tam uvedené následky.

Vzhľadom k tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky v otázke skutkových zistení v prevažnej miere odkazuje na dostatočne rozvedené dôvody rozsudku Špecializovaného trestného súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaného A. Q. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkoľvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu toho skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený.

Napriek existencii právne relevantnej argumentácie Špecializovaného trestného súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky zaujal k vyššie uvedeným odvolacím námietkam obžalovaného A. Q. tento právny záver:

K odvolacej námietke pod bodom a)

Pri nadobudnutí účinnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 17/08, zároveň nadobudol účinnosť aj zákon č. 291/2009 Z. z. z 18. júna 2009 o Špecializovanom trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Podľa jeho čl. II bodu 15 bol Trestný poriadok č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov doplnený o ustanovenie § 567f, na základe ktorého podľa jeho odseku 1 vo veciach, ktoré patria do pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona - teda zákona o Špecializovanom trestnom súde - je príslušný Špecializovaný trestný súd, ak ďalej nie je ustanovené inak.

Podľa čl. XII bodu 2 zákona o sídlach a obvodoch súdov č. 371/2004 Z. z. v znení jeho neskorších predpisov sa tento zmenil tak, že za § 18h tohto zákona bolo vložené ustanovenie § 18i, podľa ktorého výkon súdnictva, všetky práva a povinnosti vrátane prechodu správy majetku štátu, práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných obdobných právnych vzťahov a práv a povinností z osobných vzťahov sudcu k štátu prechádza dňom vyhlásenia nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 17/08 z 20. mája 2009 v Zbierke zákonov zo Špeciálneho súdu na Špecializovaný trestný súd.

Toto ustanovenie nebolo vyhlásené Ústavným súdom Slovenskej republiky za protiústavné, teda platí princíp prezumpcie ústavnosti takého predpisu, pokiaľ ústavným súdom nebude rozhodnuté o opaku.

Zároveň treba zdôrazniť, že nejde o ustanovenie s hmotnoprávnym dopadom, aké má na mysli § 283 ods. 5 Tr. por., ktorého použitie v danej trestnej veci je rozhodujúce pre rozhodovanie o vine a treste. Otázky viny a trestu sú otázky meritórneho charakteru majúce hmotnoprávne účinky.

Záverom treba zdôrazniť, že súd nemôže takýmto spôsobom riešiť otázku ústavnosti svojej existencie z pohľadu ústavnosti svojho vzniku a pôsobnosti. Na to by musel iný ústavne a zákonom oprávnený subjekt podať návrh na začatie konania pred ústavným súdom o súlade § 18i zákona č. 371/2004 Z. z., resp. celého alebo časti zákona č. 291/2009 Z. z. o zriadení Špecializovaného trestného súdu s Ústavou Slovenskej republiky.

K odvolacej námietke pod bodom b)

Pri posudzovaní otázky, či existuje prekážka veci rozhodnutej podľa § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. por., sa prelína hmotnoprávna i procesná problematika skutku. Z hľadiska trestného práva hmotného ide o to, či popis skutkových okolností, ktorý je obsiahnutý v príslušnom rozhodnutí v skoršej právoplatne skončenej veci a vo veci teraz posudzovanej, zakladá vo svojom súhrne jeden skutok alebo dva samostatné skutky spáchané vo viacčinnom súbehu. Z hľadiska trestného práva procesného potom má vyriešenie uvedenej hmotnoprávnej otázky ten význam, že v prípade keby išlo o jeden skutok, vznikla by po právoplatnom skončení prvej trestnej veci prekážka veci rozhodnutej v druhej veci.

O ten istý skutok v zmysle § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. por. môže ísť len tam, kde i napriek čiastočne rozdielnemu popisu skutku v oboch do úvahy prichádzajúcich rozhodnutiach je zároveň zrejmé, že konanie uvedené vo výroku jedného z rozhodnutí bolo aspoň čiastočne nevyhnutné - kauzálne - k spôsobeniu trestnoprávne významného následku obsiahnutého v druhom rozhodnutí.

V prípade, že tomu tak nie je, nie je možné dôvodiť vznik prekážky veci rozhodnutej, napriek tomu, že popis oboch skutkov obsahuje určité spoločné črty!!!

Z odôvodnenia uznesenia prokurátora, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie a ktoré nadobudlo právoplatnosť vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ právne kvalifikovaného ako trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 vyplýva, že vykonaným dokazovaním sa vyvrátila účasť obvinených, vrátane A. Q., na skutku pod bodom 2/ - zavraždenie poškodeného D.O. - v dôsledku čoho nebolo potvrdené ani žiadne ich vzájomné spojenie pri trestnej činnosti v roku 2004, kedy malo dôjsť ku skutku pod bodom 2/, teda prepojenie osôb H. G., F. W., A. Q., L. G. a H. R..

Práve naopak, vykonané dôkazy svedčili pre záver, že obžalovaný A. Q. v predmetnom období mohol byť členom inej zločineckej skupiny, tzv. Piťovcov, resp. mohol mať s nimi bližšie vzťahy.

Treba potom uzavrieť, že na obžalovaného A. Q. bola v inom konaní podaná obžaloba, na ktorej podklade bol uznaný za vinného v súvislosti s jeho činnosťou v zločineckej skupine tzv. Sýkorovcov, avšak táto sa týkala iného obdobia, inej trestnej činnosti a iných obvinených, ktorí sú už toho času v prevažnej miere právoplatne odsúdení.

K odvolacej námietke pod bodom c)

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo obžalovaného na spravodlivý proces.

Najvyšší súd po preskúmaní napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu konštatuje, že toto rozhodnutie uvedeným požiadavkám vyhovuje.

K odvolacej námietke pod bodom d)

Senát 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v súvislosti s definíciou zločineckej skupiny vyslovuje tento právny názor:

Slovenský zákonodarca po prvý raz legislatívne upravil organizovaný zločin zákonom číslo 183/1999 Z. z., ktorým novelizoval vtedajší Trestný zákon č. 140/1961 Zb. Práve týmto zákonom prvý raz legálne definoval pojem zločinecká skupina, keď zaviedol nový trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a Trestného zákona, pričom podľa § 89 ods. 27 za zločineckú skupinu považoval dlhší čas trvajúce zoskupenie najmenej troch osôb na účely páchania trestnej činnosti s cieľom

a) dosiahnuť zisk, alebo

b) preniknúť do orgánov verejnej moci a získať tak nad nimi kontrolu, alebo uplatniť svoj vplyv, aby sa zakryla, alebo legalizovala ich trestná činnosť, alebo

c) preniknúť do orgánov podnikateľských alebo nepodnikateľských subjektov a získať tak nad nimi kontrolu, alebo uplatniť svoj vplyv, aby sa zakryla alebo legalizovala ich trestná činnosť alebo príjmy z nej - ktoré sa vyznačovalo vysokým stupňom delby práce medzi jednotlivými členmi zločineckej skupiny v rámci jej vnútorného organizačného usporiadania.

Neskôr bola zákonom č. 429/2002 Z. z. táto legálna definícia zmenená tak, že sa slová „trestnej činnosti“ nahradili slovami „obzvlášť závažnej trestnej činnosti, trestného činu podľa § 252 alebo niektorého z trestných činov podľa § 160 až § 162“.

Zložitosť legálnej definície zločineckej skupiny a s ňou spojené ťažkosti pri dokazovaní spáchania trestného činu podľa § 185a Tr. zák., najmä vo vzťahu k preukázaniu znaku vysokého stupňa delby práce medzi jednotlivými členmi zločineckej skupiny ako aj znaku vnútorného organizačného usporiadania, viedli k jej zjednodušeniu, a to konkrétne zákonom č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým sa novelizoval trestný zákon č. 140/1961 Zb. v § 89 ods. 27 Tr. zák. tak, že za zločineckú skupinu sa považovala „štruktúrovaná skupina najmenej 3 osôb, ktorá existovala počas určitého časového obdobia a konala koordinovane s cieľom spáchať jeden trestný čin alebo viac trestných činov, za ktoré bolo možné uložiť trest odňatia

slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej 5 rokov, alebo niektorého z trestných činov podľa § 160 až § 162 na účel

- a) priameho alebo nepriameho získania finančnej výhody alebo inej materiálnej výhody,
- b) preniknutia do orgánu verejnej moci s cieľom získať nad nimi kontrolu, alebo uplatniť svoj vplyv, aby sa zakryla, alebo legalizovala ich trestná činnosť, alebo príjmy z nej, alebo
- c) preniknutia do orgánu podnikateľského alebo nepodnikateľského subjektu s cieľom a získať nad nimi kontrolu, alebo uplatniť svoj vplyv, aby sa zakryla, alebo legalizovala ich trestná činnosť alebo príjmy z nej.

V tomto prípade šlo už o jednoduchšiu definíciu ako bola predchádzajúca, pretože na miesto naplnenia znakov, t.j. vysokého stupňa delby práce medzi členmi skupiny a vnútorného organizačného usporiadania, postačovalo preukázanie štruktúrovanosti skupiny a koordinovanosti konania jej členov.

Ďalší legislatívny vývoj legálnej definície zločineckej skupiny ovplyvnila rekodifikácia trestného práva v roku 2005, v rámci ktorej sa v Trestnom zákone č. 300/2005 Z. z. v § 129 ods. 3 sformulovala nová definícia takejto skupiny, a to podľa vzoru dohovoru OSN proti nadnárodnému organizovanému zločinu, ktorý však bol ratifikovaný už v roku 2002. Uvedená definícia zločineckej skupiny napriek novelám Trestného zákona č. 257/2009 Z. z. a č. 576/2009 Z. z. platí dodnes v tomto znení:

Podľa § 129 ods. 4 Tr. zák. zločineckou skupinou sa na účely tohto zákona rozumie štruktúrovaná skupina najmenej troch osôb, ktorá existuje počas určitého časového obdobia a koná koordinovane s cieľom spáchať jeden alebo viacej zločinov, trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 alebo niektorý z trestných činov korupcie podľa 8 hlavy tretieho dielu osobitnej časti na účely priameho alebo nepriameho získania finančnej alebo inej výhody.

V porovnaní s predchádzajúcimi definíciami je súčasná definícia zločineckej skupiny jednoduchšia. Z jej znenia vyplýva, že na účely posúdenia určitej skupiny ako zločineckej, teda na účely dokázania zavinenia za spáchanie zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. treba preukázať, či určitá skupina

- je štruktúrovaná,
- má najmenej tri osoby,
- existuje počas určitého časového obdobia,
- koná koordinovane,
- koná s cieľom spáchať niektorý z trestných činov uvedených v § 129 ods. 4 Tr. zák. na účely priameho alebo nepriameho získania finančnej alebo inej výhody.

Za štruktúrovanú treba považovať takú skupinu, ktorá má určitú vnútornú organizačnú štruktúru s rozdelením funkcií a delbou činnosti, ktorá je charakterizovaná vzťahmi nadriadenosti a podriadenosti, relatívnou stabilitou a prísnyim dodržovaním pravidiel (tzv. kódex organizácie, napr. zákon mlčanlivosti) vrátane zásadného utajenia skupiny, jej štruktúry a jej akcií. K vzťahom nadriadenosti a podriadenosti medzi jednotlivými členmi skupiny prevláda názor, že skupina by mala byť „rozdelená minimálne do dvoch horizontálnych stupňov riadenia. V takejto skupine jeden alebo niekoľko páchatel'ov figurujú ako vedúci, ktorí organizujú činnosť ostatných páchatel'ov a určujú im konkrétne druhy vykonávaných činností, prípadne aj konkrétne úlohy, ktorým sa majú v rámci fungovania zločineckej skupiny venovať".

V posudzovanej veci niet žiadnych pochybností, že v prípade tzv. skupiny Sýkorovcov ide o zločineckú skupinu v tom pravom slova zmysle, keďže vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že členovia tejto skupiny hierarchicky pyramídovým spôsobom riadení a koordinovaní najvyššie postaveným členom R. L. a riadiacimi členmi jednotlivých podskupín pôsobiacich v Bratislave a v jej okolí takpovediac na remeselnom základe kontinuálne po dlhšiu dobu páchali trestnú činnosť rôzneho charakteru a rôznej

závažnosti v úmysle získania finančnej alebo inej výhody.

Tento záver napokon už potvrdili aj iné odvolacie senáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré právoplatne uzavreli trestné veci niektorých vetiev tejto zločineckej skupiny, konkrétne tzv. seneckej na čele s ods. G. R. a spol. (rozsudok z 28. novembra 2013, sp. zn. 6 To 6/2013) a tzv. bratislavskej vetvy zo Starého Mesta na čele s ods. M. R. a spol. (rozsudok z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013).

Rovnako niet žiadnych pochybností o tom, že členom zločineckej skupiny tzv. Sýkorovcov bol aj obžalovaný A. Q..

Tento skutkový záver potvrdzuje celý rad priamych a nepriamych dôkazov na seba nadväzujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich, počnúc svedeckými výpoveďami členov tejto zločineckej skupiny (napr. C. D., G. R., G. C., N. F., D. R., G. A., C. W., A. I.), listinnými dôkazmi zaistenými pri prehliadkach osobných motorových vozidiel patriacich obžalovanému A. Q., vecnými dôkazmi a ich obsahom - mobilné telefóny patriace obžalovanému A. Q., záznamami telekomunikačnej prevádzky obžalovaného A. Q. s inými členmi tejto zločineckej skupiny, záznamami z rozhovorov z cieľ z obdobia výkonu väzby, daňovými priznaniami obžalovaného A. Q. od roku 2005.

Obhajobnú argumentáciu obžalovaného A. Q. odvolávajúcu sa na svedeckú výpoveď C. R. vyhodnotil odvolací súd ako vyslovene účelovú, pretože z vykonaných dôkazov evidentne vyplýva, že obidve tieto osoby mali spolu obchodné aktivity (firma Taxi - Taxi, prenájom bytu, atď), ktoré fungovali aj v čase ich vzatia do väzby, pričom napriek obmedzeniu osobnej slobody mali obidvaja z nich príjmy (viď výpoveď svedka D. D., ktorý aj po ich vzatí do väzby odovzdával peniaze z tejto aktivity manželke C. R.) a je logické, že už toho času odsúdený C. R. sa takýmto spôsobom snažil jednoducho povedané „neublížiť“ svojmu „obchodnému“ partnerovi, z ktorého mal v tom čase ďalej majetkový prospech. Obdobný záver platí aj vo vzťahu k svedeckej výpovedi M. R., ktorý sa k trestnej činnosti páchanej v rámci zločineckej skupiny tzv. Sýkorovcov začal priznávať, ale treba zároveň dodať, že spôsobom, ktorým by zásadne nepritážil jemu samotnému, ako aj členom tejto zločineckej skupiny.

Rovnako neobstoí obhajobná argumentácia obžalovaného A. Q., že v prípade týchto usvedčujúcich svedkov ide o osoby spolupracujúce s orgánmi činnými v trestnom konaní, ktoré za tieto výpovede boli aj odmenené v podobe trestov odňatia slobody s podstatne nižšou výmerou. Tu treba dodať, že Trestný zákon a Trestný poriadok obsahuje viaceré hmotnoprávne a procesnoprávne inštitúty, ktorých cieľom je poskytnúť rôzne tzv. „dobrodenia zákona“ tomu páchatelovi, ktorý sa významnou mierou podieľal na objasnení trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny alebo trestných činov spáchaných zločineckou skupinou.

To však ešte neznamená, že výpovede takýchto osôb sú ad hoc nevierohodné, pretože skutočnosti nimi uvádzané sú verifikované celým radom ďalších dôkazov, ktoré potom vo svojom súhrne potvrdzujú alebo vyvracajú tieto skutočnosti. V posudzovanom prípade tieto ďalšie dôkazy bez akejkoľvek pochybnosti potvrdili, že výpovede týchto spolupracujúcich osôb sú vierohodné, a to aj vzhľadom na existujúce rozpory v ich výpovediach, keďže tieto rozpory sa netýkali skutočností podstatných pre rozhodnutie o vine. Práve naopak, neexistencia drobných rozporov by mohla vyvolať podozrenie, že ide o tzv. „zrežirované“ výpovede. Treba iba dodať, že aj samotný obžalovaný A. Q. mal túto zákonnú možnosť „dobrodenia zákona“, a že ju po dohode so svojim zvoleným obhajcom nevyužil, nie je chybou orgánov činných v trestnom konaní.

Z vykonaných dôkazov teda možno definitívne uzavrieť, že obžalovaný A. Q., potom, čo so šéfom inej zločineckej skupiny tzv. Piťovcov C. O. prišiel do konfliktu po smrti člena tejto skupiny G. I., ktorý vyústil do fyzického napadnutia obžalovaného A. Q. lenom skupiny tzv. Piťovcov M. J., prešiel do zločineckej skupiny tzv. Sýkorovcov, a to najneskôr v roku 2008. V tejto skupine vzhľadom na charakter trestnej činnosti ním v prevažnej miere páchanej a jej vysoké zisky (distribúcia drog) bol riadený priamo pravou rukou najvyššie postaveného člena skupiny C. R. ako aj samotným jej šéfom R. L., ktorému aj „face to face“ odovzdával zisky z tejto trestnej činnosti.

Vyvodzovať z vykonaných dôkazov iný záver môže len samotný obžalovaný A. Q. majúci právo brániť sa spôsobom, ktorý uzná za vhodný a samozrejme jeho zvolený obhajca, ale nikto iný, pokiaľ by nechcel prísť do rozporu s pravidlami logického úsudku.

K odvolacej námietke pod bodom e)

Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako aj odvolacie námietky obžalovaného A. Q. vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ vyhodnotil ako nedôvodné.

Nad rámec odôvodnenia Špecializovaného trestného súdu považuje za potrebné zdôrazniť, že vydieranie matky člena zločineckej skupiny tzv. Sýkorovcov C. D. nebol jediný prípad, ktorý sa podaril vykonanými dôkazmi preukázať. V tomto smere neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že pri prehliadke osobného motorového vozidla zn. VW Golf, EČ: R., patriacemu obžalovanému A. Q., bola okrem iných listinných dôkazov nájdená a zaistená zápisnica o výsluchu obvineného D. R. zo 4. októbra 2011, v ktorej tento na 13-tich stranách okrem iného detailne popisoval štruktúru zločineckej skupiny tzv. Sýkorovcov. Z výpovede ďalšieho člena tejto zločineckej skupiny svedka Mgr. N. F. bolo zistené, že obžalovaný A. Q. sa aj v tomto prípade rozhodol vplývať na v tom čase obvineného D. R. zastrašením jeho manželky, aby viac s orgánmi činnými v trestnom konaní nespôlupracoval.

V kontexte vyššie uvedených skutočností potom inak vyznievajú aj dôkazy vykonané vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ - výpovede poškodenej Y. D., svedkov C. D., C. D., Ing. JUDr. H.B. PhD., G. C., M. G. a ďalších listinných dôkazov (napr. listov C. D. prokurátorovi). Z týchto dôkazov vo svojom súhrne potom bezpochyby vyplýva, že skutok pod bodom 2/ mal rovnaké motivačné pozadie, a to ovplyvniť v tom čase obvineného C. D., ktorého zadržaním a väzobným trestným stíhaním sa obžalovaný A. Q. cítil bezprostredne ohrozený, keďže išlo o osobu, ktorá v rámci zločineckej skupiny tzv. Sýkorovcov bola s ním v najužšom kontakte a ktorá s ním participovala na páchaní rôznej trestnej činnosti (okrem inej aj v bode 3/ napadnutého rozsudku). Že išlo o čin spáchaný členom nebezpečného zoskupenia tiež niet žiadnych pochybností, keďže táto okolnosť vyplýva priamo zo spôsobu vykonania tohto činu.

Pokiaľ ide o drobné rozpory vo výpovediach svedkov, odvolací súd odkazuje na svoju argumentáciu vo vzťahu k bodu d).

K odvolacej námietke pod bodom f)

Nie je pravdou, že by v prípade skutku pod bodom 3/ existovali pochybnosti o skutkovom závere a bolo na mieste použitie zásady „in dubio pro reo“. Výpoveď svedka C. D. je jednoznačná a korešponduje aj s ostatnými výpoveďami (poškodenej G. R. a svedkov U. Q., G. A., Mgr. N. F. a G. R.), pričom niet žiadnych pochybností o tom, že uvedený skutok bol spáchaný so súhlasom samotného šéfa zločineckej skupiny tzv. Sýkorovcov R. L., ktorý ich v tomto smere osobne inštruoval.

Pokiaľ ide o drobné rozpory vo výpovediach svedkov, odvolací súd aj v tomto prípade len odkazuje na svoju argumentáciu vo vzťahu k bodu d).

K odvolacej námietke pod bodom g)

Vo všeobecnej rovine Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhľadávaním, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a na záver etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona. Dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné ani v prípade, ak by ich súd na hlavnom pojednávaní vykonal v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu vecí a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav vecí v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, nie je porušením práva obvineného na obhajobu, pokiaľ všetkými dovtedy vykonanými dôkazmi bol skutkový stav zistený správne a úplne.

Námietky obžalovaného A. Q. k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného A. Q., svojím obsahom nenapĺňa žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že Špecializovaný trestný súd správne zistené konanie obžalovaného A. Q. právne posúdil v súlade so zákonom tak po stránke objektívnej aj po stránke subjektívnej, keď ho právne kvalifikoval:

- v bode 1/ ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák.,
- v bode 2/ ako obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. c/ Tr. zák. a na § 141 písm. a/ Tr. zák.
- v bode 3/ ako obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 141 písm. a/ Tr. zák., pričom obžalovaný Roland Zdichavský sa ich dopustil v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Tr. zák.

Obžalovaný A. Q. sa týchto trestných činov dopustil vo viacčinnom súbahu.

Na tomto mieste snád' treba iba dodať, že zatiaľ čo právna kvalifikácia zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. postihuje iba jeho členstvo v zločineckej skupine tzv. Sýkorovcov, právna kvalifikácia obzvlášť závažných zločinov vydierania podľa § 189 ods. 4 písm. c/ Tr. zák. a podvodu podľa § 221 ods. 4 písm. b/ Tr. zák. postihuje skutočnosť, že týchto činov sa dopustil ako člen zločineckej skupiny. V tomto prípade ide o dve rôzne konania, ktoré majú aj dva rôzne následky.

Tento právny záver má podstatný význam potom aj z hľadiska odvolacej námietky obžalovaného A. Q. pod bodom b), pokiaľ tento namietal prekážku vecí rozhodnutej.

Stavu vecí a zákonu zodpovedá aj výrok špecializovaného trestného súdu o uloženom treste odňatia slobody obžalovanému A. Q.. Odvolací súd konštatuje, že Špecializovaný trestný súd aj v tomto prípade správne aplikoval zásady ukladania trestu z hľadiska jeho účelu, druhu a jeho výmery. Špecializovaný trestný súd uloženie úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) rokov odôvodnil v dostatočnom rozsahu a odvolací súd sa s touto argumentáciou v plnom rozsahu aj stotožnil, keďže ju považoval za správnu.

Zákonom zodpovedá aj obligatórne zaradenie obžalovaného A. Q. na výkon trestu do ústavu s maximálnym stupňom stráženia.

Rovnako stavu veci a zákonu zodpovedá aj obligatórne uloženie trestu prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Tr. zák., keďže obžalovaný A. Q. bol odsúdený za spáchanie trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. Navyše, tu treba brať na zreteľ aj skutočnosť, že obžalovaný A. Q. v rámci zločineckej skupiny tzv. Sýkorovcov podliehajúci rozhodovacej právomoci najvyššie postaveného jej člena R. L. a jeho pravej ruky C. R. sa zaoberal v prevažnej miere drogovou trestnou činnosťou, z ktorej mal aj vysoký profit, o čom svedčia jeho majetkové pomery. Uloženie tohto trestu potom treba vnímať nielen z pohľadu jeho individuálnej, ale hlavne aj generálnej prevencie.

Obligatórne bolo obžalovanému A. Q. uložené aj ochranné opatrenie, a to ochranný dohľad na dobu 3 (tri) roky, účelom ktorého je po výkone trestu odňatia slobody sledovať, či obžalovaný A. Q. povedie riadny život.

Nakoniec aj pre výrok o náhrade škody boli splnené zákonom stanovené podmienky. Výška neuhradenej škody, ktorú si uplatnil poškodený G. R., sa stala súčasťou popisu skutku pod bodom 3/ vo výroku napadnutého rozsudku a pritom uloženiu tejto povinnosti obžalovanému A. Q. nebránila žiadna zákonná prekážka.

Z týchto dôvodov potom Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. Q. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.